

acestea – bine susținute de actori – „rup ritmul” solemnității apăsătoare induse de cadrul plastic; mai important: nuanțează ciudatele atitudini, relații, acțiuni ale echipei, întregind definiția lumii din care grupul simbolic face parte. „Show-ul” deconspiră, în spectacolul lui Mihai Măniuțiu, dă măsura șocului ideatic (în speță marxist) suferit de personaje, arată profunzimea alterării la care s-a ajuns. Angajamentul (în show) e total, „randamentul” de asemenea total, rezultatul „care se vede” descrie largul ridicol în care s-au scufundat personajele. Un râs violent, șarjat, al unui „Lenin” grotesc (evident, reanimat) „trage cortina” ... viitorului, aici. Întâmplarea la care am asistat era „trasă de sfori”, manevrată, manipulată; finalul reprezentației nu face decât să pună obstinat accentul asupra evidenței. Toate vor continua precum au început. Din trecutul personajelor nu există nici o ieșire. Odată destrămat limbajul, e spartă și oglinda realităților sensibile. „Să împingem acțiunea scenică până la paroxism” pare să spună Măniuțiu, reiterând o idee teatrală a lui Eugen Ionescu. În reprezentație, limita paroxistică e atinsă frecvent, zonele dramatice devin, însă, progresiv previzibile, iar actorii le „desfășoară” de la o clipă încolo parcă obosiți. Teoria viziunii regizorale își recuperează vivacitatea prin intermediul zonelor interpretative la limita comicului, parodicului – în care excelează Marius Bodochi, George Ivașcu și, de altfel, toată distribuția.

Theatrum Mundi – Viitorul e în ouă de Eugen Ionescu; traducerea: Vlad Russo și Vlad Zograf; regia: Mihai Măniuțiu; decorul și costumele: Iuliana Vâlsan; muzica originală: Gabriel Basarabescu; coregrafia: Mihai Mihalcea. Cu: George Ivașcu, Dana Pocea, Marius Bodochi, Raluca Penu, Irina Bârlădeanu, Ilie Georgian, Ioana Flora, Romeo Pop, Carmen Stimeriu, Daniela Ioniță, Mihaela Modorcea, Gabriela Modorcea. Premiera: iunie 2005.

Irina IONESCU

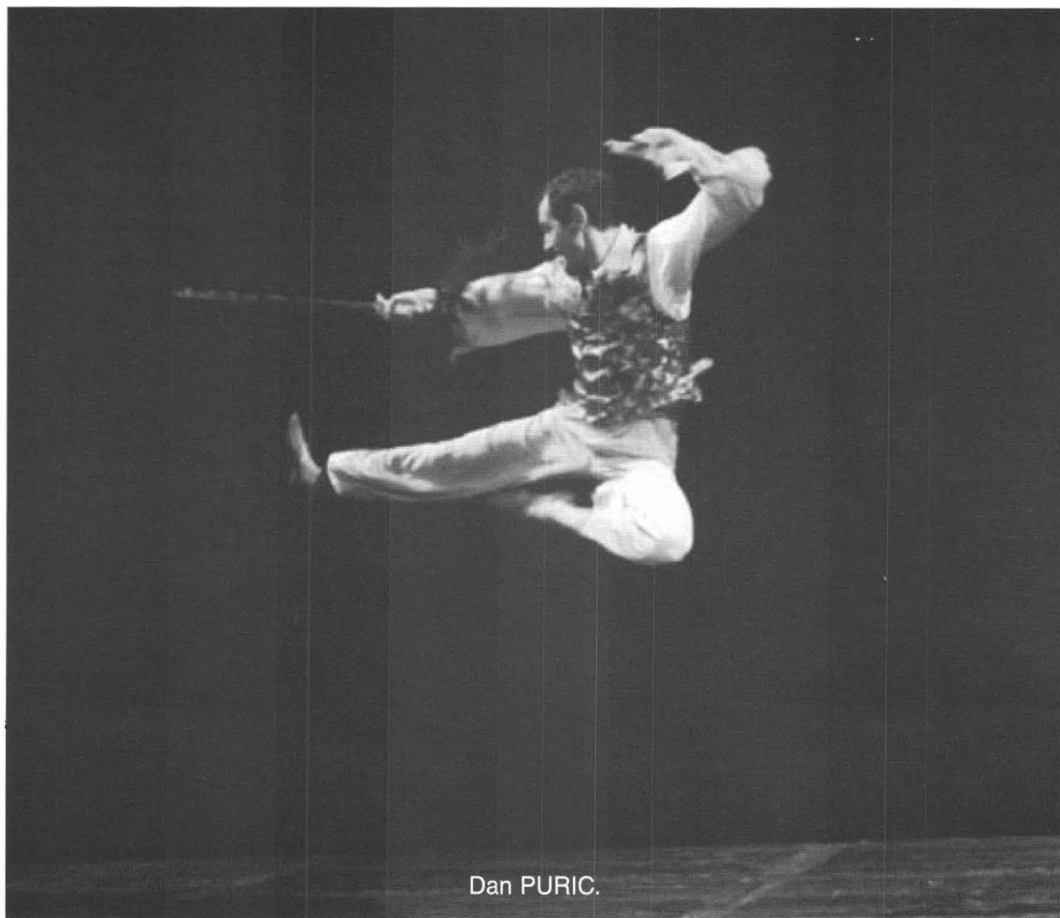
Puric în DON QUIJOTE – ambalaj universal

Chiar și o capodoperă scrisă într-o limbă vorbită în zeci de țări, de sute de milioane de oameni – ca limbă maternă, oficială sau străină – cu n+1 traduceri și ediții publicate ar putea fi în teatru mult mai mult decât era. Pentru Dan Puric devine – oricum – aproape totul. Sau de toate.

Este un pic dintr-un western à la John Wayne/Clint Eastwood – obligatoriu la granița cu Mexicul, un simulacru de tango argentinian și o bucățică puternic colorată din Cuba lui Castro, a sovieticilor din Piața Roșie, a ferestrelor și a ierburilor cu miros pregnant din Red Light District-ul olandez. Mai are ceva și din zgomotul Berlinului, în plin Love Parade – unde sunt la mare preț tricourile Che Guevara.

Este o montare cu foarte multe scene care nu se susțin, fiind exagerate și extravagante sau doar improvizații simpliste – derivând din sensuri absolut primare. Chiar dacă, unele dintre ele sunt mult mai valoroase decât fragmentele reluate, *autopastîșe*, cu impact la public deja verificat.

Deși începe foarte ușor, chiar frumos și relaxa(n)t, având aspectul unei ediții ilustrate, e adevărat – una de lux, cu imagini frumos colorate și luminate, montarea

Dan PURIC.

trece extrem de repede la arte marțiale, dans, step, proiecții video, desene animate cu mori de vânt și mecanisme infernale. Alunecă spre interpretări din ce în ce mai filosofice și mai complicate, alungând plictisul prefigurat inițial și înlocuindu-l cu o aglomerare de expozeuri academice, reprezentate în totalitate sau doar sugerate scenic.

Spre final, se oprește asupra unui cornentariu mistic creștin. Își pregătește terenul și-i „redă omului taina de a fi om”. Înaltă la propriu personajul simbolic căruia Cervantes îi spusese foarte clar și extrem de simplu: „Tu, omule, ești ceea ce poți deveni!” Miez filosofic bine delimitat și pus în pagină. Mai ales sonor.

În *Don Quijote*, Puric înconjoară încă o dată lumea europeană, creștină, tot mapamondul, de fapt – dar mai obosit ca niciodată se odihnește îndelung în brațele Dulcineei sale și apoi, se desprinde ușor spre alte taine...

Teatrul Național „I.L. Caragiale” București, Compania „Passepartout D.P.”, Fundația „Art-Production”, Institutul Cervantes și Ambasada Spaniei la București – *Don Quijote de Miguel de Cervantes*. Scenariul și regia: Dan Puric. Costume: Doina Levintza. Decoruri: Cristian Pepino. Coregrafia: Svetlana Zotina. Distribuția: Dan Puric, Constantin Dinulescu, Carmen Ionescu, Ileana Olteanu, Violeta Totir, Silviu Oltean, Mircea Cristescu, Antoanela Vlădescu, Daniela Trofim, Nadejda Dumitriu, Mihaela Ailincăi, Claudia Susanu, Elena Valentina Popa, Ana Pepine, Ștefan Ruxandra, Toni Dumitrescu, Relu Poalelungi, Alexander Mustață, Adrian Nour, Vadim Rusu, Paul Cimpoyeru, Toma Cuzin, Daniel Făt, Radu Micu, Gabi Călinescu. Data premierei: 23 aprilie 2005.